

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0035

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ ខៀវ រុង ភេទស្រី អាយុ៤៧ឆ្នាំ
មុខងារសម័យខ្មែរក្រហម: កម្មករក្រឡឹងនៅភ្នំពេញ

មុខងារបច្ចុប្បន្ន: កសិករ

ស្រុកកំណើតនៅភូមិក្រាំងប្រទាល ឃុំដូង ស្រុកបាទី ខេត្តតាកែវ
សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិកណ្តាល ឃុំម៉ាឡៃ ស្រុកម៉ាឡៃ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី១៦ ខែតុលា ឆ្នាំ២០១០

សម្ភាសន៍ដោយ: ឆាយ ឈុនលី

០០:៤០:០៣

១៧ទំព័រ

ឈុនលី : មីនខ្ញុំចង់សួរឈ្មោះមីន មីនឈ្មោះអីដែរ?

រុង : ខៀវ រុង ។

ឈុនលី : ភេទស្រី អាយុប៉ុន្មានហើយ?

រុង : អាយុ៤៧ឆ្នាំ ។

ឈុនលី : នៅភូមិកណ្តាល?

រុង : បា!

ឈុនលី : ស្រុកកំណើតនៅណាទៅ?

រុង : ស្រុកកំណើតនៅខេត្តបាទី នៅស្រុកបាទី ខេត្តតាកែវ ។

ឈុនលី : ឃុំគេ?

រុង : នៅឃុំដូង ភូមិក្រាំងប្រទាល ។

ឈុនលី : មីនមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់?

រុង : បងប្អូន៧នាក់ ។

ឈុនលី : ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?

រុង : ស្រី៤ ប្រុស៥ ។

ឈុនលី : ដុះជិតគ្នា?

រុង : អត់ទេ ខ្ញុំនៅតាកែវ កាត់នៅក្រចេះ ។

ឈុនលី : អត់ទេ និយាយថាភ្នំពេញនេះ?

រុន : ឥឡូវនេះដូរនៅជិតក្នុងដែរ ប្រហែលរំលង៤ដូរ ។
 ឈុនលី : ឪពុកម្តាយមិនធ្វើអីដែរ?
 រុន : គាត់អ្នកស្រែចំការ ។
 ឈុនលី : ខ្ញុំចង់ដឹង មិនអាយុ៤៧ ដូចឆ្នាំ៧៥ អាយុប៉ុន្មាន?
 រុន : ដឹងអាយុប៉ុន្មានទេ ឆ្នាំម្សាញ់ ។
 ឈុនលី : ចង់សួរមិនពេលដែលឆ្នាំ៧៥ មានជម្លៀសទៅណា?
 រុន : ខ្ញុំឆ្នាំ៧៥ ខ្ញុំនៅតូចដែរ តែ ។
 ឈុនលី : អាយុប៉ុន្មាន?
 រុន : ដឹងអាយុប៉ុន្មានទេ ។
 ឈុនលី : ខ្ពស់១០ ឆ្នាំជាន់?
 រុន : ហ្នឹងហើយ អាច១០ ឆ្នាំជាន់ ។
 ឈុនលី : អត់មានជម្លៀសទៅណា?
 រុន : ខ្ញុំអត់មានជម្លៀសទៅណា ។
 ឈុនលី : ធ្វើការអី?
 រុន : ៧៥ ខ្ញុំអត់ទាន់ចេញពីម្តាយ ខ្ញុំនៅកងកុមារ ៧៧ អាទីនខ្ញុំចេញពីម្តាយ ។
 ឈុនលី : ចឹង៧៥ នៅកងកុមារ ប៉ុន្តែនៅជាមួយម្តាយ?
 រុន : អត់ទេ ខ្ញុំ៧៥ នៅជាមួយម្តាយ ។
 ឈុនលី : ដល់ពេល៧៧ បានចូលកងកុមារ?
 រុន : បា! ខ្ញុំចូលកងកុមារ ។
 ឈុនលី : ធ្វើអីខ្លះទៅ?
 រុន : កងកុមារខ្ញុំទៅនៅបានប្រហែលជា១០ ថ្ងៃ ក៏គេរើសខ្ញុំទៅនៅកន្លែងរោងចក្រភ្នំពេញរោង
 ក្រឡឹងដែក ។
 ឈុនលី : នៅម៉ូណាទៅ?
 រុន : នៅភីឡូលេខ៦ ហួសស្ពានជ្រោយចង្វារ ។
 ឈុនលី : កន្លែងម៉ូបាម នៅភីឡូ៦?
 រុន : ដែលនៅជិតរោងចក្រទឹកក្រូច រោងចក្រកៅស៊ូក្រែបនោះ ។
 ឈុនលី : នៅភីឡូ៦?
 រុន : បា!

ឈុនលី : គឺឡប់សុទ្ធជាម?

រុន : អត់ដឹងដឹង ។

ឈុនលី : ចឹងពីមុនមិនមែនភូមិជាមទេ?

រុន : អត់ដឹងដែរ ព្រោះខ្ញុំកាលនឹងនៅតូចពេក យកមកម៉ាស៊ីនខ្ពស់ គេដាក់ ។

ឈុនលី : ធ្វើអីទៅ?

រុន : គេឲ្យយើងក្រឡឹងខ្មៅខ្យង ។

ឈុនលី : ក្រឡឹងខ្មៅខ្យង កាលនឹងនៅក្មេងនឹង?

រុន : នៅ គេដាក់តុឲ្យយើងជាន់ពីព្រោះវាតូចពេក ។

ឈុនលី : ដាក់តុឲ្យយើងធ្វើការ?

រុន : បា!

ឈុនលី : ហើយការនឹងមានគ្នាច្រើន មានបងប្អូនមកជាមួយ?

រុន : អត់មាន មកដូចគេរើសតាមឃុំ ក្នុងម៉ាយុគេរើសមួយរើសៗចឹង ។

ឈុនលី : ចុះម៉ាយុមិនមកប៉ុន្មាននាក់?

រុន : ម៉ាយុខ្ញុំមក២នាក់ តែឥឡូវម្នាក់គេទៅសហរដ្ឋ ។

ឈុនលី : ពេលជម្លៀសមកនេះជាមួយគ្នា?

រុន : ជម្លៀសមកជាមួយគ្នា តែគេទៅសហរដ្ឋ ខ្ញុំនៅ ។

ឈុនលី : នៅនឹងការហូបចុកម៉េចទៅ ការងាររោងចក្រ?

រុន : នៅហូបចុកអីយើង ពេលថ្ងៃអាទិត្យយើងហូបនំប៉័ង ពេលដុតពីថ្ងៃអាទិត្យ យើងហូបបាយ ម៉ាថ្ងៃពេល ព្រលឹមឡើយយើងហូបបបរស ប្តីក៏បាយ ថ្ងៃត្រង់យើងហូបបាយ ល្ងាចហូប បាយ ។ តែក្នុងរយៈថ្ងៃអាទិត្យយើងហូបនំប៉័ង ។

ឈុនលី : ចុះខ្លួន៧៧ ៧៨ ៧៩ មិននៅណាទៀត?

រុន : ខ្ញុំចាប់ពី៧៧ មក៧៩ៗ ។

ឈុនលី : ៧៨?

រុន : ៧៨ខ្ញុំមកនៅរោងចក្រនឹង៦៧ ។

ឈុនលី : ចុះ៧៧?

រុន : ៧៧ ខ្ញុំនៅជាមួយម្តាយខ្ញុំ ។

ឈុនលី : ៧៥ ហើយឃើញ?

រុន : អូ! ៧៥ ។ ៧៦ ៧៧ ខ្ញុំមករោងចក្រឃើញ ។

ឈុនលី : ចុះ៧៨?

រុន : ៧៨ ខ្ញុំនៅធ្វើការរោងចក្រនឹងដដែល ។

ឈុនលី : ៧៨នៅធ្វើការនៅរោងចក្រដដែល រហូតដល់៧៩?

រុន : បា! ៧៩បានយើងរត់មក ។

ឈុនលី : ៧៩បែក?

រុន : បា!

ឈុនលី : ម៉េចបានជម្លៀសដល់រោងចក្រមីដដែរ?

រុន : ខ្ញុំអត់ដឹងទេ កាលនោះយើងវានៅក្មេងៗចឹងទៅ គេថាឥឡូវត្រូវដកកម្មកររោងចក្រនឹង
ចេញ រយៈពេលប្រហែលម៉ាអាទិត្យទេ ហើយខោអាវមិនបាចយកទៅច្រើនទេ ។ ហើយខ្ញុំក្មេង
នេះស្តាយខោអាវតែ២កំប្លែប៉ុន្តែនឹងមក ។ មករហូតមកដើរទាន់គេ ។

ឈុនលី : គេប្រាប់ថាយកទៅណា?

រុន : គេប្រាប់ថាទ្វេជម្លៀសចេញពីរោងចក្រម៉ាអាទិត្យសិន ។

ឈុនលី : ទៅណាវិញ?

រុន : ខ្ញុំមកនឹងមកតាម មកឡើងរទេះភ្លើងមកៗចុះបាត់ដំបង ។

ឈុនលី : មកបាត់ដំបង ហើយឈប់បាត់ដំបង?

រុន : បា! សម្រាកនៅបាត់ដំបង ដើរពីបាត់ដំបងមករហូត យើងមកដល់ប៉ៃលិនសុទ្ធតែដើរ ។

ឈុនលី : ដើរទៅប៉ៃលិនទៀត?

រុន : បា!

ឈុនលី : កាលនឹងគ្នាច្រើន?

រុន : ច្រើន គ្នាច្រើនមែនទែន ។

ឈុនលី : ម៉ារោងចក្រមកទាំងអស់?

រុន : ម៉ារោងចក្រមកទាំងអស់ តែប្រុសៗទៅគេទៅផ្សេង ស្រីៗគេជម្លៀសស្រីចេញពីរោងចក្រ
ប្រុសៗគេទុកនឹង ។ ហើយកាលនឹងខ្ញុំមិនសូវបានស្គាល់ដែរ ព្រោះយើងវាក្មេងនៅរោង
ចក្រធម្មតា បងៗស្រីៗខ្ញុំនៅជុំគ្នា ពួកបងៗប្រុសៗគេនៅដូរឆ្ងាយ តែ..... ។

ឈុនលី : ដល់ពេលមកដល់មែនទែន មកដល់ម៉ូណា នៅណា?

រុន : មកដល់យើងមកនៅបញ្ឈរដើមមែនទែន ។

ឈុនលី : ជាប់មែនទែន?

រុន : ជាប់មែនទែន មើលខ្ញុំចេញពីបាត់ដំបងមក ខ្ញុំមកនៅយើងនេះឯង ឯភូមិដូងនេះ ។

ឈុនលី : កាលនឹងគេអត់ទាន់បង្កើតភូមិទេ?

រុន : អត់ទាន់បង្កើតភូមិ វាក្រុមមានដែរ មានដូចមួយៗសុទ្ធតែដើមឈើ ។

ឈុនលី : តែសុទ្ធត្រៃ?

រុន : សុទ្ធត្រៃ ។

ឈុនលី : ចាញ់ទៀត?

រុន : ចាញ់ គ្រុនឡើងជ្រុះសក់ ។

ឈុនលី : កាលនឹងគេហៅភូមិដូង?

រុន : ហៅភូមិដូង ។

ឈុនលី : ប៉ុន្តែស្រុកអីគេ គេអត់ទាន់ដាក់ស្រុកម៉ាឡៃ?

រុន : អត់ទាន់មានដាក់ស្រុកទេ គេហៅភូមិដូងៗ ។

ឈុនលី : ហើយមានភូមិប៉ុន្មានពេលមកនៅដំបូង?

រុន : មកនៅនេះដូចអត់មានភូមិ មើលមានចក្រី ចំការចេក ចំការអី ខ្ញុំចាំមិនបាន ។

ឈុនលី : ហើយនៅនឹងដល់ឆ្នាំ៧៧ ៨០ ៨១?

រុន : នៅនឹងដែរ នៅដល់យើង៨៥ ដល់ហើយបានរ៉ៃ ខាងគេហៅយួនៗ រ៉ៃមកយើងធ្លាក់ទៅ ខាងដីថៃ ១-៨៥ រហូត ។

ឈុនលី : ដូចទៅជាមួយពូ?

រុន : ហ្នឹងហើយទៅជាមួយគ្នាទាំងអស់ យើងទៅជាលក្ខណៈអង្គភាព ។

ឈុនលី : កាលនឹងមិនមានគ្រួសារនៅ ពេលមកនៅនេះ?

រុន : ខ្ញុំមកនៅនេះ មានគ្រួសារហើយ ។

ឈុនលី : គ្រួសារមិនធ្វើអី យុទ្ធជន?

រុន : គ្រួសារអ្នកពិការធម្មតា កាត់ស៊ូតដៃ ។

ឈុនលី : តែកាត់ធ្វើអីគេកាលនឹង?

រុន : កាត់អត់ធ្វើ កាត់ធ្វើដូចនៅធ្វើស្រែចំការ ឬក៏ត្រូវការដឹកជញ្ជូន គេឲ្យកាត់ជួយម្តងម្កាល

ឈុនលី : កាត់អ្នកជម្លៀសមកពីណា?

រុន : កាត់នៅខាងកំពតដែរ នៅរោងចក្រជុំគ្នា តែកាត់រត់ជួរជៀសសាមអមលាំង តាមអីនោះ ព្រោះខ្ញុំអត់ដឹងដែរ ដឹងកាត់ទៅតាមណាតាមណែ ។

ឈុនលី : ប៉ុន្តែកាត់មិនមែនជាយុទ្ធជនទេ?

រុន : អត់មែនទេ ។

ឈុនលី : មកជួបគ្នាទៅណា?

រុន : មកជួបគ្នាទៅនឹងយើងនឹងឯង ។

ឈុនលី : ឆ្នាំណាម៉ឺនការ?

រុន : ឆ្នាំ៨៦ ។

ឈុនលី : ៨៦ អានីននៅថៃ?

រុន : យើងនៅដីថៃ ។

ឈុនលី : ចុះកាលនឹងបើកនាទីគាត់ពិតប្រាកដទៅ អ្នកដឹកជញ្ជូនអីកេ?

រុន : យើងដូចជាខាងមុខត្រូវការចិន យើងជញ្ជូនជាអង្ករ ជាស្បៀងអាហារនឹង ។

ឈុនលី : ចុះម៉ឺនធ្វើអីដែរ?

រុន : ខ្ញុំអត់ធ្វើអីទេ នៅមើលកូន ។

ឈុនលី : មានកូននៅជំរំ?

រុន : បា! ខ្ញុំមានកូននៅជំរំ ។

ឈុនលី : ចុះខ្លួន៨៤ ៨៣ មុនទៅជំរំម៉ឺនធ្វើអីនៅនេះ?

រុន : ខ្ញុំអត់ធ្វើអីទេ តាមពិតទៅខ្ញុំនៅជាមួយបងៗ ដូចជាបងរាប់អាន ប្តីកេយោធា ប្តីកេទ័ពកេ អាណិត កេយកមកនៅ ដាំបាយដាំទឹក ។

ឈុនលី : ហើយចិនយើងគ្រាន់រស់នៅធម្មតា?

រុន : បា! រស់នៅធម្មតាៗ ។

ឈុនលី : អត់ធ្វើអីទេ?

រុន : បា! ដូចជា ខ្មោហរណ៍ថាគ្រួសារនេះចិនទៅ កេគ្មានកូន កេស្រឡាញ់យើងទុកយើងដូចជា កូនចិនទៅ កេយកយើងទៅនៅ ។

ឈុនលី : ប្តីកាត់ទ័ពធម្មតា?

រុន : ប្តីកាត់ទាហាន ធ្វើមេដែរ ។

ឈុនលី : ត្រឹមឋានៈអីទៅ?

រុន : កាត់ត្រឹមកងធំ តែឥឡូវកាត់ស្លាប់អស់ហើយ ។

ឈុនលី : កងធំ ឈ្មោះអីកេ កាត់នឹងកងធំ?

រុន : នីម ។

ឈុនលី : ឈ្មោះនីម?

រុន : បា!

ឈុនលី : មីននៅជាមួយអាចន្តរណា?

រុន : ខ្ញុំនៅជាមួយអាចន្តរណា អូ! ខ្ញុំចាំអត់បានទេ ។

ឈុនលី : អាចថា៨២ ៨៣?

រុន : ប៉ា! អាចប៉ុន្តែនឹងដែរ ។

ឈុនលី : ហ្នឹងគាត់គេហៅមេកង?

រុន : ប៉ា! កងធំ ។

ឈុនលី : មេកងធំ?

រុន : មិនមែនមេកងតូច អនុសេនីយ៍ឯក ។

ឈុនលី : អនុសេនីយ៍ឯក?

រុន : ប៉ា! បើយើងនិយាយថាកងវ័រ ។

ឈុនលី : កងវ័រ?

រុន : កងធំ ។

ឈុនលី : មានលេខមានអីអត់?

រុន : ហេ! ខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ ព្រោះខ្ញុំគ្រាន់នៅជាមួយប្រពន្ធគាត់ ដាំបាយ ។

ឈុនលី : ចុះមីនអត់បានចូលធ្វើទីពឹងតែទេ?

រុន : អត់ ខ្ញុំអត់បានចូលធ្វើ ដូចថាគេរត់ទៅៗ តាមគេ ។

ឈុនលី : យើងស្រីៗ គេអត់ឲ្យចូលទីពឹង?

រុន : ស្រីៗ អត់ទេ ។

ឈុនលី : ហើយក៏ដោយ?

រុន : ខ្លះ ។

ឈុនលី : អ្នកខ្លះចូល អ្នកខ្លះអត់ចូល?

រុន : ប៉ា!

ឈុនលី : ចុះមីនអ្នកអត់ចូលអត់មានអ្នកណាបង្ខំទេ?

រុន : ទេ! សម័យនឹងព្រោះនៅតាមអង្គភាពអត់មានអ្នកណាបង្ខំអ្នកណាទេ តែយើងនៅតាមអង្គភាពនឹងទៅដូចថាគ្រួសារណា គេស្រឡាញ់យើងគេយកយើងទៅនៅជាមួយ ។

ឈុនលី : ហ្នឹងមកពីយើងនៅតូច?

រុន : ប៉ា! យើងនៅតូច ។

ឈុនលី : ចុះមីនការអាយុប៉ុន្មាន?

រុន : ខ្ញុំអាចអាយុប្រហែលជា២១ ។

ឈុនលី : ធំហើយ?

រុន : បា! ធំដែរ ។

ឈុនលី : ហើយដល់ពេលចឹងគ្រួសារមិនអ្នកដឹកនាំស្បៀងទៅ ហើយគ្រឿងបំបែកវិញឆ្នាំណា?

រុន : គ្រឿងបំបែកដឹកជញ្ជូនស្បៀង?

ឈុនលី : អត់ទេ គ្រឿងបំបែកនៅនេះ ។

រុន : គ្រឿងបំបែកនៅនេះ ឆ្នាំ៧០ ។

ឈុនលី : ដែលមកជាមួយពួកកាត់ដែរ?

រុន : បា! មកសើវីជាមួយគ្នាទាំងអស់ ឡានឡើង ។

ឈុនលី : ស្គាល់គ្នាអត់កាលមុន?

រុន : អត់ដែលស្គាល់ទើបស្គាល់ឥឡូវដែរ កាត់នៅអង្គភាពផ្សេងៗ ។

ឈុនលី : ជំរំនឹងនៅជំរំអីកេ?

រុន : ខ្ញុំនៅជំរំ៨៥ ។

ឈុនលី : ជំរំ៨៥ដូចគ្នា?

រុន : បា!

ឈុនលី : ហើយការរស់នៅដូចកាត់និយាយដែរ?

រុន : ដូចកាត់និយាយចឹង ។

ឈុនលី : គ្រាន់មានស្បៀងគ្រប់គ្រង?

រុន : បា! ហូបចុកអត់ខ្វះកន្លះទេ តែខ្ញុំពិបាកចិត្តបារម្ភខ្លាំង វាគ្រាប់រំសេវយើងខ្លាចរត់លូនទៅ យើងកូនព្រាករញ្ឆក ។

ឈុនលី : មកដល់ដំបូងមានមីនមានអីចឹង?

រុន : មកដល់ដំបូងមាន តែគេនៅខាងមាត់អូរចេះ មានច្រើន ។ បើដូចខ្ញុំដូះជាប់ដួលអត់មាន ទេ ។

ឈុនលី : ជាប់ដួលណាវិញ?

រុន : ដួលយើងមកពីខ្លាឆាប់មក កែងមក មានអាបឆ្កែលភ្លើង យើងមកពីខ្លាឆាប់មកចេះមក មានកែងចេះ ដូះខ្ញុំថយពីជួររូបប្រហែល៣០០ ម៉ែត្រ ។

ឈុនលី : កាលនឹងគេហៅភូមិដូងដែរ?

រុន : បា! ភូមិដូង ។

ឈុនលី : ហើយមិន?

រុន : មិនភាគច្រើននៅតាមអមៗ មាត់អូរព្រំដែន ។

ឈុនលី : ចុះពេលមិនមកដំបូង មិនដឹងទេ តំបន់នេះមានអ្នកណាខ្លះរស់នៅ ដូចមានខ្មែរក្រហម ហើយមានអ្នកណាទៀត?

រុន : ខ្ញុំអត់សូវដឹងដែរ ដូចយើងអត់សូវដើរទៅណាដូចគេប្រុសៗ យើងនៅក្រោម... ដល់ចិន ទៅពេលប្រុសៗ គេដើរបានឆ្ងាយគេដឹង ហើយយើងនៅក្រោងកូនចិន ដើរអត់បានឆ្ងាយទេ ព្រោះកូនតូចៗនោះ ។ ហើយខាងៗដុះស្ពឺតែព្រៃ ចិនយើងខ្លាច កូនដើរទៅខ្លាចទី១យើង ខ្លាចខ្ទប់សក្តុសក្តុធាតុ ទី២យើងខ្លាចមិន ។

ឈុនលី : ដែលមានទេ អាសត្តិព្រៃសត្វអី?

រុន : អត់មានទេ មានដែរ មានតែស្វា មានអី តែបើថាសត្វពិសសាហាវអីអត់ទេ ប៉ុន្តែយើងចេះ បារម្ភខ្លាចមិន ខ្លាចអីទៅ ចេះយឺតយ៉ាវកូន ។ ធម្មតាយើងមនុស្សស្រី មានភ្នំនាទីមើលកូន មើលចៅ យើងចេះថែកូនចៅ ប្តីទៅធ្វើស្រែចំការធម្មតា ។

ឈុនលី : មិនដែលស្គាល់ ធ្លាប់ដឹងរឿងមានមេដឹកនាំគេនៅនេះ ដូចអៀង សារីអីចឹង គាត់ធ្លាប់ដឹកនាំ នៅនេះ មិនមានដែលដឹងរឿងនឹង?

រុន : ខ្ញុំអត់ដែលដឹង បើថាប្រុសៗ ដូចខ្ញុំជម្រាបមីអូនឯងចឹង បើថាប្រុសៗគេដឹងច្រើន ហើយ យើងស្រីនៅដុះអត់សូវដឹង ហើយប្រុសៗខ្លាចហាណាគេទៅមុខ គេដឹងណាពួនិយាយ គេដឹង ដល់យើងស្រីៗ អត់ដឹងទេ ដឹងកម្មវិធីយើងដិតដាច់ខ្លួនអីគេឲ្យទៅនេះចេះទៅណា ។

ឈុនលី : ចុះដល់ពេលក្រោយពីថែវិញរស់នៅធម្មតា?

រុន : បា!

ឈុនលី : នៅទទួលរបបទៀត?

រុន : ក្រោយយើងមកពីជំរំមក យើងនៅទទួលប្រហែលជាប៉ុន្មានឆ្នាំ តែទាល់យើងដាច់ខ្លួនហើយ បានយើងរកស៊ីអី អាទិនយើងរកស៊ីពេញមុខ យើងធ្វើជាចំការស្រែទៅ ប្តីត្រូវការដូចជា ជញ្ជូនអង្ករស្បៀងយកទៅឲ្យគេ គាត់ពិការដៃទៅចិនម៉ាអាទិត្យមកដល់ដុះវិញ ។ ហើយដល់ ចិនយើងនៅក្រោងកូន យើងខ្លាចដែរ ដុះយើងនៅខាងគេ យើងចេះបារម្ភដែរ ទី១រឿង សត្វធាតុ ទី២យើងគ្មានដុះធំដុំ ដុះប្រក់ស្បូវតូចទាប យើងចេះបារម្ភ យើងមិនសូវហ៊ាន ដើរចោលកូន ។

ឈុនលី : ដល់ពេលខ្លួន៧០ ជាង មុនសមាហរណកម្ម គេច្បាំងគ្នា ប្តីមិនគាត់ទៅនឹងគេដែរអត់?

រុន : គេឲ្យទៅដឹកជញ្ជូន ។

ឈុនលី : យើងការងារដឹកជញ្ជូនរហូត?

រុន : បា!

ឈុនលី : ប្តីមីងឈ្មោះអីគេ?

រុន : ឈ្មោះ រុន ។

ឈុនលី : ឥឡូវគាត់រស់នៅជាមួយរាល់ថ្ងៃ?

រុន : បា! គាត់ទៅចំការ ។

ឈុនលី : រាល់ថ្ងៃមីងមានកូនប៉ុន្មាន?

រុន : ខ្ញុំមានកូន៣ ។

ឈុនលី : ស្រីប៉ុន្មាន ប្រុសប៉ុន្មាន?

រុន : ស្រី២ ប្រុស១ ។

ឈុនលី : ធំៗអស់ហើយ?

រុន : ធំហើយ កូន៧អាយុ១៨ឆ្នាំ ។

ឈុនលី : កូន៧០ ជាង?

រុន : បា! លែងពិបាកហើយ កូន៧ឆ្នាំខាល ។

ឈុនលី : ចុះដល់ពេលចេញក្រោយសមាហរណកម្ម មីងរស់នៅធម្មតា ស្រុកភូមិដដែរ?

រុន : បា! ធម្មតា នៅស្រុកភូមិដដែរ ។

ឈុនលី : អានីងគេឈប់ឲ្យស្បៀងទៀតហើយ?

រុន : ឈប់ហើយ អានីងដូចថាយើង អ្នកណាបើនិយាយមែនទែនទៅអ្នកឈ្នានវៃ ដូចគេកាប់
ចំការ គេកាប់ព្រៃមានចំការមានអី អ្នកណាកាប់បានច្រើនបានច្រើន គេបានដីច្រើន
អ្នកណាកាប់បានតិចក៏បានតិច ដូចគ្រួសារខ្ញុំគាត់ពិការដៃ គាត់កាប់មិនបានច្រើនទេ ។

ឈុនលី : ពិការម្នាស់ ហើយសង់ខាង?

រុន : គាត់ស្ថិតម៉ាចំហៀង ដៃនៅទាំងសងខាងតែស្ថិត ។

ឈុនលី : តែដើងអត់អីទេ?

រុន : ដើងអត់អីទេ ។

ឈុនលី : ស្ថិតខ្លាំង?

រុន : គាត់ស្ថិតដើងរៀងឆ្នាំនេះដុសឡើង គាត់បាក់ថ្នាំនៅក្នុង ។

ឈុនលី : ស្ថិតតាំងពីក្នុង?

រុន : បា! ដល់ចឹងទៅយើងនៅនេះ អ្នកពិការគេឲ្យដឹកជញ្ជូន ។

ឈុនលី : មីនភ័យដល់ព្រោះកាត់ទៅ?

រុន : ទៅភ័យទៅជួនកាលម៉ាអាទិត្យអី ជួនកាលពីទំនំអីពេលកាត់ទៅម៉ាអាទិត្យទៅកាត់អត់បាន ដុតភ្លើងទេ យើងសម្រាលអ្នកជិតខាង កាត់ជួយមើលថែ ។

ឈុនលី : ដល់ពេលចូលនឹង យើងឈប់ដឹកជញ្ជូនដឹកអី ហើយយើងរស់នៅធម្មតា ហើយដូចមានអ្នក ចំណូលថ្លីចាប់ផ្ដើមមកនៅពេលណាទៅ?

រុន : អ្នកចំណូលថ្លីមកនៅឆ្នាំប៉ុន្មានខ្ញុំចាំមិនបាន ។

ឈុនលី : ចាប់ផ្ដើមមានអ្នកចំណូលថ្លីមក?

រុន : និយាយរួម ស្រុកយើងកាលពីនៅនេះធម្មតាអត់មានអ្នកចំណូលថ្លីមិនទាន់ដាច់ខ្លួន ដូចព្យា ជម្រាបខាងដើមចិន រឿងម៉ូតូកុងប្លុកហាលខោអាវសំពត់ហូលស្ដីចោលត្រឹម២-៣ថ្ងៃអត់ មានបាត់ទេ ។

ឈុនលី : អត់មានចោរ?

រុន : បា! ហើយដល់ពេលយើងដាច់ខ្លួនទៅ ក៏មានអ្នកចំណូលមកពីក្រៅៗដឹងមកពីណាពីណែ ពី ព្រោះមកពីឆ្ងាយៗណាស់ ។ ឆ្នាំទៅម៉ូតូក៏មានបាត់ គ្មានសល់មានកាសដូះកាសស័យ្យន័យក ទៀត ដាក់ម៉ូតូក្នុងដូះអី ។

ឈុនលី : ចុះមីនដែរទៅលេងស្រុកកំណើត?

រុន : ខ្ញុំទៅ ញឹកញាប់ ។

ឈុនលី : ញឹកញាប់?

រុន : ទៅកាលពេលអ្នកមានគុណនៅ ខ្ញុំទៅម៉ាឆ្នាំ៣៧៧ដែរ ។

ឈុនលី : ចុះឥឡូវកាត់ស្លាប់ហើយ?

រុន : កាត់អស់បុណ្យទាំងសងខាង ។

ឈុនលី : តាំងឆ្នាំណា?

រុន : កាត់អស់បុណ្យពីឆ្នាំថោះ យូរដែរជិត១០ ឥឡូវចូលឆ្នាំខាលហើយ ។

ឈុនលី : ចង់ថោះ ខ្លង់១២ ១៣ឆ្នាំ?

រុន : បា!

ឈុនលី : រយៈពេលប៉ុន្មានដែលអស់បុណ្យទាំងពីរនាក់ អ្នកណាអស់បុណ្យមុនពុក ឬម្តាយ?

រុន : ខាងម្តាយ ។

ឈុនលី : ប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយបានឪពុកកាត់ទៅ?

រុន : ប្រហែលជាទៅ៣ឆ្នាំទៀត ឪពុកកាត់អស់បុណ្យ ។

ឈុនលី : ចុះម៉ែនដូចគ្នាប៉ុន្តែនៅតំបន់នឹងយូរហើយ បើសិនជាឲ្យទៅនៅនឹងវិញ?

រុន : ម្តាយខ្ញុំ គាត់ឲ្យទៅនៅកូនអើយ កូនឯងបែកពីម្តាយកូនទៅនៅស្រុកទេសយើងទៅ អំបិលប្រហុកអីដុំគ្នា ខាងម្តាយក្មេកខ្ញុំក៏ហៅទៅដែរ គាត់នៅខាងកំពត ខ្ញុំថាខ្ញុំអត់ទៅទេ ម៉ែអើយ សុំទោស ព្រោះកូនចៅខ្ញុំអត់ចេះនៅទេ នៅនេះដូចវាយើងមិនរើសអើងអីទេ នៅនេះវាជិតដូរ ហើយហូបចុកក៏រៀងគ្រាន់ជាងនោះ មើលទៅនោះដូចហូបចុកអី និយាយរួមសព្វមុខ យើងនៅនេះទោះបីជីវភាពយើងនៅក្រោមកណ្តាលក៏ដោយ យើងស្លៀកពាក់សមរម្យ យើងស្មើអត់ យើងទៅធ្វើការបេះសណែ្តក ឬកាចពោត យើងទៅតែ៤-១០ ថ្ងៃយើងបានមកសំលៀកបំពាក់កូនចៅយើងគ្រប់គ្រាន់ហើយ អត់មានពិបាក ហើយយើងនៅក្នុងអត់ដឹងរកអីទេ ។

ឈុនលី : គាត់ដឹងម៉ែនរស់នៅនេះតាំងពីឆ្នាំណា?

រុន : ខ្ញុំផ្ញើរូបថតហើយនឹងសំបុត្រទៅឆ្នាំ៧០ ប៉ុន្មានទេ ដាច់ខ្លួនហើយ ។

ឈុនលី : ៧៦?

រុន : ៧៦នឹងឯង ។ ដល់៧៦ខ្ញុំផ្ញើរូបថតទៅហើយ បានជាកន្លះឆ្នាំបានខ្ញុំទៅលេង ទៅអត់ស្គាល់ ផ្លូវចូលផ្ទះទៀត ។

ឈុនលី : ភ្លេចអស់ហើយ?

រុន : អត់ស្គាល់ចុះចេញមកវាតូចពេក ចេញមកអាចអាយុ១៤-១៥ ទៅសួរគេចំផ្លូវ ។

ឈុនលី : ទៅដល់គាត់អរ?

រុន : ទៅដល់យំទ្រហឹងពេញផ្ទះអោប ចុះអ្នកមិនដែលស្គាល់ចុះបែកវាតូចពេក ។

ឈុនលី : ទៅវិញអាយុប៉ុន្មាន?

រុន : ខ្ញុំអាយុ៣០ ៤០ ហើយជិត៤០ ទៅលេងស្រុក ។

ឈុនលី : ៣០ ជាង ២០ ឆ្នាំ ។ ហើយបងប្អូននៅទាំងអស់?

រុន : បងប្អូននៅទាំងអស់ តែឥឡូវគាត់អស់បុណ្យមួយបងប្រុស ឆ្នាំរោង ។

ឈុនលី : ឆ្នាំណា?

រុន : គាត់ទើបអស់បុណ្យប្រហែលម៉ាឆ្នាំនឹងឯង ។

ឈុនលី : អាយុ៥០ ៦០?

រុន : ច្រើន ៥០ ជាង ។

ឈុនលី : ពេលដែលម៉ែទៅលេងស្រុក បើនិយាយពីអារម្មណ៍ យើងដកអារម្មណ៍ទៅខាងណាជាងដូចយើងធ្លាប់ចេញចូលមកស្រុក?

រុន : យើងទៅស្រុកម្ខាងអ្នកមានគុណ ទៅម្ខាងយើងទៅនេះ ចិត្តយើងទៅនេះ តែចង់ទៅលេង
ខាងអ្នកមានគុណ ទៅជាមួយគាត់អាចបានម៉ាអាទិត្យអីមកនេះវិញហើយ ។

ឈុនលី : នឹកអានេះជាង?

រុន : នឹកអានេះជាង ។ អ្នកមានគុណទ្រាំកំណើតយើងមែន តែយើងដូចយើងវាបែកយូរចឹង
អារម្មណ៍យើងដូចនឹកដែរ តែមិនសូវដកជាប់ក្នុងចិត្តដែលយើងមករស់នៅនេះ ដល់ចឹង
ទៅយើងនឹកចឹងទៅ ម៉ាឆ្នាំទៅ៣ដងទៅ ។

ឈុនលី : ខែបុណ្យទាន?

រុន : បា!

ឈុនលី : ចូលឆ្នាំ ក្នុងនេះម៉ីងទៅទេ?

រុន : អត់ដែលបានទៅទេ ទៅដូចជាមួយមានគុណគាត់ចាំយើងខ្លាំងក៏យើងទៅៗ ក្នុងម៉ាឆ្នាំបើគាត់
ឈឺខ្លាំងយើងទៅ៣ដង ។ បើគាត់មិនសូវឈឺទេ ម៉ាឆ្នាំយើងទៅម្តង ព្រោះម្តងយើង
ចំណាយថវិកាច្រើនណាស់ កូនចៅប្តីផង បងហើយបួនទៀត ក្នុងម៉ាឆ្នាំយើងទៅច្រើន ។

ឈុនលី : ដូចម៉ីងធ្លាប់មកនៅនេះជាមួយខ្មែរក្រហមចឹង ដូចគេខឹងសម្បារអ្នកនៅនោះ?

រុន : ខាងអីក្នុង ។

ឈុនលី : គេដែលនិយាយអាក្រក់ៗ ?

រុន : ខ្ញុំទៅកាលខ្ញុំទៅដំបូង ខ្ញុំនិយាយរឿងប្រវត្តិពីដើម ។

ឈុនលី : ដំបូងឆ្នាំណា?

រុន : កាលដែរយើង ។

ឈុនលី : ផ្តាច់ខ្លួនហើយ?

រុន : បា! មុនផ្តាច់ខ្លួន ។

ឈុនលី : មុនផ្តាច់ខ្លួនម៉ីងទៅដែរ?

រុន : អត់ទេ ខ្ញុំនិយាយមុនផ្តាច់ខ្លួន មួយខ្ញុំគាត់មក ។ គាត់ថាទៅយំ ខ្មែរក្រហមគេអារកធាន
ភ្នែកហើយ ។ ដល់ចឹងទៅគាត់អត់ហ៊ានយំទេ គាត់នឹកខ្លាំង គាត់អោបយើងដែរ ។

ឈុនលី : អានឹងឆ្នាំណា?

រុន : ឆ្នាំមុនផ្តាច់ខ្លួន ។

ឈុនលី : ៧៤ ៧៥ ?

រុន : បា! អាចជា៧៤ ៧៥នឹងឯង គាត់យំខ្លាំងចឹងទៅ ដល់ហើយគាត់ថា គេនិយាយប្រាប់ថា
មិនឲ្យគាត់យំទេ ខ្លាចគេអារកធានភ្នែក គាត់ខ្លើបខ្លួនតែគាត់ ។ ខ្ញុំប្រាប់ថាម៉ែមិនមែនដូច

ពាក្យគេថាទេម៉ែ ។ គាត់ថាគេថាខ្មែរក្រហមហូបស្លឹកឈើស្លឹកអី មិនមែនទេ ខុសហើយម៉ែ
ខ្មែរក្រហមហូបបរិបូណ៌ហូរហៀរណាស់ ខ្ញុំខ្មែរក្រហមមែន តែកូនមិនដែលទៅធ្វើអីគេទេ ។

ឈុនលី : គាត់មកតែឯង?

រុន : គាត់មក២នាក់ឪពុកខ្ញុំ ទៅវិញគេចាប់គាត់ ។ ចុះម៉ែមកលេងកូននោះ ទៅវិញគេចាប់គាត់
គាត់យូលគោ យាយឲ្យនៅដូះធម្មតា ។

ឈុនលី : ចុះម៉ែចាប់គាត់ចេញចូលបាន កាលនឹងអត់ទាន់សមាហរណកម្មដង?

រុន : បាន កាលនឹងគេមកមុននឹងទៀត ។

ឈុនលី : ចេញចូលបាន?

រុន : បា! គេមកតាមរយៈពួកទ័ព ស្គាល់ភ្នំចឹងមក មានមេខ្យល់គេនៅក្នុងគេយកមក ។

ឈុនលី : បើអត់មេខ្យល់នឹងទេ ចូលអត់បាន?

រុន : ចូលអត់បាន ។

ឈុនលី : ដោយសារមេខ្យល់នឹងទ័ព?

រុន : អត់ទេ មេខ្យល់នឹងអ្នកមកពីក្នុង គេធ្លាប់ចេញចូល ។

ឈុនលី : មកធ្វើអី?

រុន : គេមកៗដូចមកចេះទៅ គេមកយកស្រាវ័ជ្រាវយករូបថតយើងយកឲ្យម្តាយ យើងជូន
លុយគេនោះទៅ អ្នកនោះចង់ស្រាវ័ជ្រាវរកកូនជូនលុយពីនោះមកវិញ ។

ឈុនលី : ចឹងអ្នកដឹកនាំនៅនេះគេអត់ជាអីទេ?

រុន : អត់ជាអីដងមក ដូចពួកបងៗទ័ពនឹងរៀបចាយរៀបទឹកឲ្យគាត់ពិសារទៅ ហើយគេជូនម្តាយ
ឪពុកខ្ញុំមកដល់ដូះគេស្គាល់ ។

ឈុនលី : កងទ័ពខាងក្នុងមក?

រុន : ខាងយើង ។

ឈុនលី : ហើយដល់ពេលគាត់ចូលទៅក្នុងវិញអត់អី?

រុន : គាត់ចូលទៅក្នុងវាអត់អីតែទៅដល់ដូះនឹង គេឲ្យគាត់យូលធ្វើអីតិចតួចដែរនឹង វាខុសគេមិន
ឲ្យមកខ្លាចយើងឲ្យការណ៍ឲ្យអីមកនេះ ។

ឈុនលី : ចាប់អ្នកណាឲ្យយូលគោ ឲ្យពុក?

រុន : បា! ឲ្យពុកខ្ញុំ ទៅមើលគោ ។

ឈុនលី : យូលគោនៅណា?

រុន : នៅស្រុកនោះនឹង កាលនឹងតាមភូមិឃុំគេហៅស្តីទេ ។

ឈុនលី : កាត់ជិះអីមក ?

រុន : កាត់មកជិះឡានមកត្រឹមយើង...នឹង កាត់ចាប់ដើរដើរហើយ មេខ្យល់កេដូនមក ដើរមក
លេងនៅបានម៉ាអាទិត្យទៅវិញ ។

ឈុនលី : ដើរ ?

រុន : ដើរមករហូតពីល្ងាស្ងៀមកយើងនេះ ។

ឈុនលី : ពីណា ?

រុន : ពីល្ងាស្ងៀយើងដងស្ទឹង ល្ងាស្ងៀយើងចុះពីស្វាយទៅនឹងចុះមក ។

ឈុនលី : ពីក្នុងជិះឡានមកធម្មតា ?

រុន : ជិះឡាន ។

ឈុនលី : មកដើរមកនេះ មកបានយូរ ?

រុន : មកបានអាទិត្យ ។

ឈុនលី : ដល់ពេលទៅវិញ គេចាប់កាត់ពីណាទៅ ?

រុន : ទៅវិញ គេអត់ចាប់ទេ ទៅដល់ដូះ តែខាងនេះនឹងគេហៅកាត់ណែនាំអី គេឲ្យកាត់យូរលកោ
ប៉ុន្មានដែរ ។

ឈុនលី : ខាងមេឃុំកាត់នៅដូះនឹងទេ ?

រុន : បា! ខាងកាត់នេះទេ ។

ឈុនលី : ដល់យើងនេះអត់អី ?

រុន : យើងនេះអត់អីទេ យើងនេះឲ្យតែពុកមែមក មេៗដឹងជួនកាលអ្នកខ្លះគ្នាក្រឡាត់កេដូនជា
លុយកាក់ទៀតផង ។

ឈុនលី : កាលនឹងអ្នកណាគ្រប់គ្រងនៅនេះ ?

រុន : នៅនេះ មានពូ ភាពនឹង ពូ សុខ ភាព ។

ឈុនលី : ចុះដូចគាអៀង សារី កាត់អ្នកធំ ?

រុន : គាអៀង សារី កាត់លើពូភាពទៅទៀត ។

ឈុនលី : តើម៉ឺនអាចដឹងថាកាត់កាន់តំបន់នេះឆ្នាំណា ?

រុន : ខ្ញុំអត់ដឹង បើពួកប្រុសៗ គេដឹង ។

ឈុនលី : កាត់មកម្តងកាត់រៀង កាត់ឈប់មកទៀត ?

រុន : ឈប់ៗ ចង់មកខ្លាចទៅគេសំឡុតតាមដូរពួកខាង ។

ឈុនលី : ខាងក្នុង ?

រុន : ប៉ា! គេសំឡត ។

ឈុនលី : ខាងក្នុងអ្នកធ្វើបាប?

រុន : ពួក តាមពិតទៅគេអ្នកល្អ មនុស្សច្រើនពួក.....តាំងពីនឹងកាត់ឈប់រហូត ដូចខ្ញុំឈឺកាត់បាន ម៉ាសោកស្រែតតែប៉ុន្តែនឹង តែកាត់ចង់មក កាត់អត់ហ៊ានទេ ។

ឈុនលី : ដូចជាឲ្យមើលកោនីន៍នៅកន្លែងណា?

រុន : មើលនៅឯកន្លែងខ្ញុំអត់ស្គាល់កន្លែងមើលទេ តែឪពុកខ្ញុំកាត់សរសេរសំបុត្រផ្ញើមកពួកមើល គេប្រហែលម៉ាអាទិត្យ ។

ឈុនលី : ពេលទៅភ្លាម?

រុន : ហ្នឹងហើយ ។

ឈុនលី : ចុះម្តាយ?

រុន : ម្តាយអត់អីទេ នៅដូះធម្មតាតែគេដូចថាក្នុងតាមដានយើង ខ្លាចយើងវាយការណ៍យកអីមក កូនទាក់ទងចេះចុះអីកាលសម័យនឹង ។

ឈុនលី : បើតាមខ្ញុំគិតប្រហែលឆ្នាំ៧៤ ៧៥ បោះឆ្នោតហើយឬនៅ?

រុន : យើងអត់ទាន់បោះឆ្នោត អត់ទាន់ផ្តាច់ខ្លួនផង កាលម្តាយខ្ញុំកាត់... ។

ឈុនលី : ពេលនឹងមិនទើបនឹងចេញពីថែមក?

រុន : ប៉ា! ខ្ញុំចេញពីថែមក ។

ឈុនលី : អាចថាខ្លួន៧០ ៧១ អី?

រុន : អាចត្រឹមនឹងដឹង ខ្ញុំចាំមិនបានដែរ ។

ឈុនលី : និយាយទៅមិនមកពីថែបានរយៈពេលប៉ុន្មាន?

រុន : ខ្ញុំមកពីថែបានរយៈពេលប្រហែលជាអាចម៉ាឆ្នាំជាន់ ។

ឈុនលី : ខ្លួន៧០ ?

រុន : អាច៧២ ។

ឈុនលី : ខ្លួន៧១ ជិត៧២អីនឹង?

រុន : ប៉ា!

ឈុនលី : ដល់ពេលផ្តាច់ខ្លួនហើយ មិនទៅលេងធម្មតាវិញ?

រុន : ធម្មតា អត់មានអីដឹង ទៅដល់បងប្អូនញាតិមិត្តអីនៅជិតឆ្ងាយនឹងទៅដល់ខ្លះនឹងយកមាន់ យកទាមកជួបជុំបងប្អូន មកដុះតូចល្មមនឹងនៅពេញទាំងអស់ក្នុងនាមសម្រាកថ្ងៃដូចយប់ ។

ឈុនលី : មិនកាត់សរសេរសំបុត្រនៅឆ្នាំណា?

រុន : គាត់ទៅដល់ភ្នំម ម៉ាអាទិត្យ ។

ឈុនលី : ចំពោះម៉ែដាវាល ម៉ែដាវាលត្រូវរុករានជាមួយប្រជាជន ដូចជាអត់ចង់ឲ្យគេស្តាប់ខ្មែរក្រហម?

រុន : ចង់ ឲ្យដូចជាបងប្អូននៅក្នុងអី មិនដឹងនៅស្រុកខ្ញុំ ឬខេត្តនេះអីកុំយល់ប្រឡប់ខ្មែរក្រហមនឹង អាក្រក់មិនមែនអាក្រក់ទេ មិនអាក្រក់ដូចពាក្យគេបង្កប់បង្កប់ណា ។ តាមពិតទៅខ្មែរក្រហម សូម្បីតែខ្ញុំរស់នៅនេះ ល្អជាងបងប្អូននៅក្នុងទៀត បងប្អូនដឹងដូចម្តេចបានប្រហែលយើងនៅ នេះ ។ នៅនេះ បើសិនណាយើងអត់បាយវិញ ហាក់បងអើយខ្ញុំអត់មានអង្ករទេ សុំត្រឹម ១០ កំប៉ុងគេឲ្យ១០ កំប៉ុងអត់មានគិតលុយគិតកាក់ទេនេះនោះ ។ បងប្អូនយើងនេះល្អណាស់ ល្អដូចបងប្អូនយើងបង្កើត ។

ឈុនលី : ចុះពេលម៉ែដាវាល ពេលជម្លៀសមកតាមនឹង ម៉ែដាវាលហើយជាមកជាមួយខ្មែរក្រហម?

រុន : អត់ដឹងទេ ចុះយើងគេឲ្យជម្លៀសពីរោងចក្រម៉ាអាទិត្យ ។

ឈុនលី : ស្មានប្រជាជនធម្មតា?

រុន : បា! មកៗ ចេះជួបគេឯងទៅ ដួនកាលដើរយប់ចិនទៅនៅក្មេងកំពុងពេញដេកនោះ ដើរ យប់ចិន ហ៎! សម្រាកឆឹងតឈឹងសម្រាកដេក ពេលដេកចិនទៅ ។ ធម្មតាក្មេងលក់ម៉ាតិចទៅ គេទៅ គេថាទៅហើយរត់តាមគេទៅទៀតទៅ ។

ឈុនលី : ចុះពេលនៅកំឡុងពេលពាណិជ្ជកម្ម ម៉ែដាវាលខ្មែរក្រហមពិបាកអត់ នៅសម័យខ្មែរក្រហម ពេល ដែលម៉ែដាវាលនៅកាលនៅរោងចក្រ?

រុន : សម្រាប់ខ្ញុំអត់មានពិបាក ព្រោះយើងធ្វើការរោងចក្របាយយើងហូបពេល ។ តែយើង ហូបនំប៉័ងតែពេលថ្ងៃអាទិត្យៗ យើងហូបតែពេលព្រឹកទេ ល្ងាចឡើងយើងហូបបាយធម្មតា ។

ឈុនលី : បបរអត់ដែរទេ?

រុន : អត់ទេ អត់ដែលហូបបបរអីទេ ហូបបាយម៉ាថ្ងៃពេល ។

ឈុនលី : ចុះពេលម៉ែដាវាលនឹងសុទ្ធតែពួកខ្មែរក្រហម ម៉ែដាវាលមានអារម្មណ៍ថាខកចិត្ត?

រុន : នៅក្មេងយើងអត់ដឹងថាខកចិត្ត គេទៅណាទៅតាមគេៗ ។

ឈុនលី : ចុះដល់ម៉ែដាវាលនេះ ហើយដល់ពេលឪពុកម្តាយម៉ែដាវាលមកចិន ហើយយើងនៅនេះដូចក្នុង កន្លែងសង្រ្គម ម៉ែដាវាលមានអារម្មណ៍ថាដូចខកចិត្តទៀតអត់?

រុន : មានអារម្មណ៍ថាអន់ចិត្តដែរ ក្នុងចិត្តនឹកឃើញថាដូចជាបងប្អូនទាំងអស់គ្នាគេនៅជុំឪពុកម្តាយ តែយើងដូចជាដូចចិត្តម៉ែដាវាលបានរស់មកដាច់ស្រយាលតែឯងខុសគេ ។

ឈុនលី : ហើយមានអារម្មណ៍ស្តាប់ខ្មែរក្រហមអត់ ពេលនឹង?

រុន : អត់មានអារម្មណ៍ស្តាប់ទេ ដូចជាយើងរស់នៅមានហូបចុកគ្រប់គ្រាន់ ។

ឈុនលី : តែគ្រាន់ថាយើងកំសត់?

រុន : វាកំសត់ដូចបែកឆ្ងាយពីម្តាយ ។

ឈុនលី : ហើយឪពុកម្តាយមកលេងវាពិបាកតិច?

រុន : (សើច)

ឈុនលី : មីននៅតែជាប់ចិត្តចង់រស់នៅក្នុងទឹកដីម៉ាឡេនីដដែរ?

រុន : ប៉ា! ជាប់ចិត្តនៅនេះ ដក់ជាប់ហើយនឹង ពិតមែនស្រុកកំណើតនៅតែយើងបែកមកវាតូច ចឹងទៅ អារម្មណ៍យើងដក់ជាប់នៅចង់នៅនេះ បើនិយាយពី១០០ វិញ ចង់នៅនេះ៨០ ហើយ ២០ ចង់នៅជាមួយឪពុកម្តាយ ។

ឈុនលី : ចុះបើយើងចង់និយាយការផ្សះផ្សាគ្នា ដូចជាតើអ្នកដែលនៅឆ្ងាយពីគ្នា ឬមួយអ្នកដែលនៅ ជិតគ្នាឆ្ងាយស្រួលផ្សះផ្សាគ្នាជាងរវាងខ្មែរក្រហម ហើយនឹងខ្មែរប្រជាជនធម្មតា?

រុន : ខ្ញុំថាមិនដូចពិបាកអីទេ ព្រោះអីយើងទៅស្រុកចឹងទៅ យើងនិយាយអីធម្មតាដូចជាបងប្អូន សូម្បីតែអ្នកធ្លាប់ស្គាល់ចុងភូមិ ក៏គេទៅរកទាក់នឹងយើង គេមិនមានស្តាប់ខ្លើមយើង ។ ហើយយើងក៏រើសអើងថាអ្នកនេះស្គាល់ អ្នកនោះស្គាល់ ខ្ញុំទៅនឹងធម្មតាបងប្អូនមកលេង យើងចេះរកទាក់នឹងគាត់ ។

ឈុនលី : មីនទៅស្រុកដំបូងមីនមានអារម្មណ៍ថាភ័យខ្លាចៗ គេខឹងនឹងយើង?

រុន : អត់មាននឹកឃើញថា មានអារម្មណ៍មួយថាភ័យអត់រលឹង ព្រោះអីវាបែកពីតូចពេក ដល់ ចឹងទៅ ។

ឈុនលី : ដឹងទៅលេងដុះបងប្អូន?

រុន : ប៉ា! ដឹងថាទៅដុះម្តាយ បើថាពួកបងៗគេធ្លាប់ធ្វើមេធ្វើអីគេអត់ហ៊ានចូលស្រុកចូលអី ពួក បងៗដឹងតម្លៃ បើថាសម្រាប់ខ្ញុំអត់មានបារម្ភ យើងចែកមកពីដុះ យើងមករោងចក្រមក យើងចេញពីរោងចក្រ យើងមកនេះមក អត់មានដូចអត់មានបារម្ភអី ។

ឈុនលី : ធម្មតា?

រុន : ប៉ា! ធម្មតាៗ ។

ឈុនលី : មីនមាននៅសល់រូបថតចាស់ៗ អត់ខ្លាំង៨០ ជាង?

រុន : ខ្ញុំរូបថតឆ្នាំ៨០ ជាង ដូចអត់ដែលបានថត ព្រោះកាលសម័យនឹងយើងអត់សូវមានអ្នកណា ថតផង ។

ឈុនលី : ចុះមានរូបថតចាស់ៗ មីននៅជំរំអី រូបថតសល់ចាស់ៗ?

រុន : រូបថតសល់ចាស់ៗដូចគ្នាន មានរូបថតឥឡូវការកូន ។

ឈុនលី : ឆ្នាំប៉ុន្មាន?

រុន : ការឥឡូវនេះ ខ្ញុំនិយាយរួមអត់មានបាន ។

ឈុនលី : ៧១ ៧២ ពេលសមាហរណកម្ម?

រុន : អត់បានដែលថត សម័យនឹងយើងថតល្អចលាក់ ។

ឈុនលី : ម៉េចចឹង?

រុន : ចុះបើមិនថតល្អចលាក់ ព្រោះបានថាចឹង វាប៉ះពាល់ដូចជាអ្នកជាងថតចឹង ដើរថត វាប៉ះពាល់ដល់កម្លាំងគេនៅមុខ ដល់ចឹងអត់បានថតទេ ។ បានរូបថត២សន្លឹកផ្ញើទៅម្តាយនឹងល្អចថតឲ្យគេមើលផ្លូវផង ខ្លាច ។

ឈុនលី : ទៅថតនៅណាវិញ?

រុន : ថតនៅតាមផ្ទះ តែបើជាគេទាន់ គេចាប់អ្នកថត ។

ឈុនលី : គ្រោះថ្នាក់ណាស់ អ្នកថត?

រុន : ហ្នឹងហើយ ។

ឈុនលី : ហើយអ្នកថតនឹងអ្នកចេញចូល?

រុន : អ្នកថតយើងនៅនេះនឹងធម្មតា ។

ឈុនលី : ទ័ពណា?

រុន : ពួកទ័ពពួកអី វាខាតកម្លាំងនៅមុខ ដល់ចឹងទៅយើងអត់បានថតទេ ។ និយាយរួមខ្ញុំទើបថតបានប្រហែល ៤៤ឆ្នាំនេះឯង អត់មានរូបថតចាស់នឹងគេទេ ។

ឈុនលី : ម៉ឺនបើគិតទៅការរស់នៅនេះ ខ្ពស់សម័យសង្គ្រាមមានការភ័យខ្លាចខ្លាំងទោះបីជាមានស្បៀងគ្រប់គ្រាន់ ប៉ុន្តែមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចអីអត់?

រុន : ខ្ញុំបារម្ភខ្លាំងណាស់ បារម្ភទី១រឿងដូចជាខ្លាចរត់លូនទៅ មិនដឹងជាពឹងអី ព្រោះកូននៅតូចៗ ហើយប្តីក៏កាត់ពិការដែរ កាត់មិនមាំមួនដូចគេដូចឯង ដល់ចឹងខ្ញុំបារម្ភដែរ មិនមែនបារម្ភតិចទេ ខ្ញុំបារម្ភខ្លាំងណាស់ ការដែលមុនផ្តាច់ខ្លួននឹង ខ្ញុំបារម្ភណាស់ នឹកឃើញខ្លាចថាវាស្រុកទេសមិនស្រុះស្រួលគ្នាទៅ យើងពិបាកកូនចៅតូចៗ វាពិបាកនឹងរែកកូនរត់ ។ រែកកូនផង រែកអីរែកអីវ៉ាន់ផង ។

ឈុនលី : រស់នៅទាំងភ័យខ្លាច?

រុន : បា! រស់នៅទាំងភ័យខ្លាច តែដល់ផ្តាច់ខ្លួនហើយនេះ ។

ឈុនលី : ដល់ពេលឥឡូវ ម៉ឺនគិតសម័យឥឡូវ ហើយនឹងអាពេលម៉ឺននៅជាមួយខ្មែរក្រហមមាន ហូបចុកគ្រប់គ្រាន់ ម៉ឺនគិតថាមួយណាប្រសើរជាង?

រុន : ខ្ញុំចង់រស់នៅសម័យនេះប្រសើរជាង ពិតមែនយើងរកធ្វើការប្រកបចំការស្រែធម្មតា តែវា
ដូចជាយើងមិនភ័យខ្លាច មិនរស់នៅភ័យខ្លាចពីខាងណាភ្ញៀវខាងណា អត់មានទេ អត់មាន
ភ័យខ្លាចទេ ។ ហើយយើងរស់នៅនេះ សប្បាយរីករាយក្នុងក្រុមគ្រួសារយើងជាមួយញាតិ
មិត្តយើង ។

ឈុនលី : ទោះបីយ៉ាងណាសម័យនេះល្អជាង?

រុន : បា!

ឈុនលី : ស្រួលរស់នៅ?

រុន : បា! ហើយដូចជាយើងមានសាលារៀន មានមន្ទីរពេទ្យ ផ្លូវថ្នល់ ក៏វាសប្បាយម្យ៉ាងដែរ
ការមុនសាលារៀនអីអត់មានទេ សាលារៀនអីឈើ ។

ឈុនលី : ម៉ឺនមានលេខទូរស័ព្ទ ខ្ញុំអាចសុំលេខទូរស័ព្ទម៉ឺនបានទេ បើសិនជាខ្ញុំខ្វះព័ត៌មានខ្ញុំអាចcallសួរ
ម៉ឺនបាន?

រុន : ខ្ញុំទូរស័ព្ទ ខ្ញុំទើបនឹងទិញដែរ តែមិនដឹងលេខប៉ុន្មាន ។

ឈុនលី : បើសិនជាខ្ញុំខ្វះព័ត៌មានខ្ញុំអាចសួរខ្ញុំបាន?

រុន : បា!

ឈុនលី : អរគុណម៉ឺនច្រើន ។

« ចប់ »